informační kancelář

Mgr. Dušan Dvořák
Ospělov 6,
798 55 Ludmírov
ID DS: r8u3nhx

Brno, 23. 10. 2026
sp. zn.: Zin 208/2026

Poskytnutí informace podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“)

Vážený pane magistře,
Nejvyšší soud jako povinný subjekt podle § 2 odst. 1 informačního zákona obdržel dne 11. 10. 2026 Vaši žádost o poskytnutí informace, sp. zn. vide supra (dále jen „projednávaná žádost“).

Předně povinný subjekt úvodem rekapituluje, že na základě podrobného obsahového vyhodnocení informační žádosti dospěl k závěru, že Vaším zájmem je dosáhnout odpověď povinného subjektu před spíše formalistickým odmítnutím projednávané žádosti o informace. Povinný subjekt tento závěr vyvozuje ze skutečnosti, že hned v úvodu informační žádosti uvádíte, že „*žádost nepožaduje vytvoření nového právního názoru, přezkum pravomocného rozhodnutí ani poskytnutí informací, které povinný subjekt nemá. Požaduje zpřístupnění již existujících dokumentů a údajů*“, což by v případě např. odpovědi na dále uvedenou otázku „*žádám Nejvyšší soud o identifikaci a poskytnutí existujících dokumentů k tvrzení uvedenému v rozhodnutí Nejvyššího soudu*“ zjevně nebylo splněno, jelikož by se právě jednalo o vytvoření nové informace – nového právního názoru, který by zpětně „dovysvětloval“ již dříve zaujatý právní názor senátu Nejvyššího soudu. Povinný subjekt si uvědomuje, že sama žádost je v tomto směru do jisté míry vnitřně rozporná, když dále uvádí požadavek „*v případech, v nichž zákon předpokládá rozhodnutí o odmítnutí žádosti nebo její části, žádám o jeho vydání včetně konkrétního zákonného důvodu*“, povinný subjekt se nicméně přiklonil k závěru, že je možné projednávanou žádost kladně vyřídit předkládanou odpovědí s tím, že stále máte k dispozici možnost využít opravný prostředek – stížnost (vizte závěrečné poučení).

K jednotlivým otázkám, které pokládáte Nejvyššímu soudu, lze konkrétně sdělit následující:

K otázce II. 1. až II. 4. povinný subjekt uvádí, že mu nezbývá než odkázat na webovou databázi Nejvyššího soudu www.nsoud.cz, kde se již od roku 2002 zveřejňují všechna rozhodnutí o dovolání či stížnostech pro porušení zákona. Rozhodnutí obsahují odůvodnění, která se vypořádávají s řešenými právními otázkami, Nejvyšší soud v obecné rovině nevytváří jinou – metodickou či administrativní činnost, jejímž předmětem by bylo řešení právních otázek, a to v podobě např. tvorby instrukcí či vyjádření. Vydaná rozhodnutí vycházejí z právního stavu k datu vydání rozhodnutí. Nejvyšší soud nemůže v mimosoudním řízení poskytovat vyjádření či stanoviska k otázkám, zda či jaké právo platilo v rozhodné době, případně jaké platily znalecké předpisy a postupy.

K otázce II. 5. povinný subjekt uvádí, že námitky vznesené v konkrétním řízení se zpravidla (podle povahy a typu daného řízení) vyřizují přímo v daném řízení, případně ve speciálně navazujícím řízení, a to podle příslušných procesních předpisů, které upravuje zejména občanský soudní řád a trestní řád. V tomto ohledu lze opět upozornit na databázi rozhodnutí na webu www.nsoud.cz, která obsahuje vydaná rozhodnutí Nejvyššího soudu od roku 2002.

K dotazu pod části II. bodem 8 povinný subjekt sděluje, že Nejvyšší soud Vámi specifikované věci nepřipomínkoval.

K dotazu II. bodem 9 povinný subjekt může odkázat na text předmětného rozhodnutí sp. zn. 11 Tdo 181/2015, které Vám zasílá v příloze. V rovině informačního zákona, jak je podrobně rozvinuto níže, není možné dále komentovat či „rozvíjet“ dříve vydaná rozhodnutí či je nově argumentačně podporovat či jakkoli jinak „domýšlet“, zvláště pak v nesoudní rovině při postupu podle informačního zákona.

K bodu II. 10. povinný subjekt dodává, byť v této části není vůči Nejvyššímu soudu formálně vznesen dotaz, že řízení sp. zn. Zin 182/2024 skončilo dne 22. října 2024 vydáním rozhodnutí o odmítnutí informační žádosti podle § 2 odst. 4 informačního zákona. Věc byla s žadatelkou podaným odvoláním dne 31. října předložena k rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů, který je ve věcech informačního zákona příslušným odvolacím orgánem pro Nejvyšší soud. O odvolání nebylo podle informací Nejvyššího soudu dosud rozhodnuto.

Závěrem povinný subjekt v obecné rovině dodává, že zaujetí názoru či stanoviska Nejvyššímu soudu jako povinnému subjektu podle informačního zákona zásadně nepřísluší, v opačném případě by jednal zcela mimo svoji zákonnou pravomoc a působnost (kompetenci). Správa Nejvyššího soudu, která je příslušná k vyřizování informačních žádostí, není kompetentním orgánem, který by měl hodnotit postup orgánů či institucí nebo „dovysvětlovat“ vydaná soudní rozhodnutí, a to i vlastní rozhodnutí Nejvyššího soudu, která již z povahy věci jsou plně „vysvětlována“ vlastním odůvodněním, které obsahují.

Povinný subjekt dále dodává, že Nejvyšší soud není oprávněn přezkoumávat postup orgánů či různých institucí, ani do jejich činnosti jakkoliv zasahovat v zásadě jinak než na podkladě řádně podaných (zejména mimořádných) opravných prostředků definovaných právními předpisy. K autoritativnímu výkladu práva může Nejvyšší soud (zpravidla v podobě tříčlenného senátu) nejčastěji přistoupit v soudním řízení podle zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, nebo podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád. Právní názor tak může Nejvyššího soudu vyslovit v rámci soudního řízení, nikoli v rámci výkonu jiných, natožpak „nesoudních“ agend, mezi než jistě patří i řízení k žádosti o informace podle informačního zákona.

Pouze ve výše popsaných zákonných „mantinelech“, tedy na základě řádných „návrhů“ podle příslušných procesních předpisů, může Nejvyšší soud vstupovat do trestního či civilního řízení a vyslovovat závazné právní názory.

Na základě žádosti o informace podle informačního zákona jednoznačně není možné přistoupit k právnímu výkladu či jinému „dovysvětlování“ již vydaných soudní rozhodnutí, jelikož informační žádost nepředstavuje relevantní právní podklad pro „vstup“ do soudního řízení či pro jakékoli „přezkoumávání“ v něm dosažených závěrů. Informační žádost není relevantním právním nástrojem, za jehož použití by bylo možné zahájit kontrolu konkrétní (soudní či jiné) věci, která se nachází ve sféře žadatelových zájmů.

Povinný subjekt přesto veden vstřícnou snahou k Vaší žádosti poskytnout co možná nejvíce informací, jak daná situace umožňovala, přistoupil k překládané odpovědi (byť z povahy věci limitované zákonnými limity práva na informace) před spíše formalistickým odmítnutím informační žádosti, které představovalo možnou druhou alternativu vyřízení projednávané žádosti.

Poučení: Proti způsobu vyřízení žádosti je možné podle § 16a odst. 1 informačního zákona podat stížnost do 30 dnů od doručení. Lhůta pro podání stížnosti začíná běžet den po dni doručení. Stížnost se podává Nejvyššímu soudu, který ji k rozhodnutí předloží Úřadu pro ochranu osobních údajů, pokud stížnosti sám zcela nevyhoví.

Mgr. Václav Vlček
poradce v otázkách informačního zákona
pověřený vyřizováním žádostí o informace

Příloha: 11 Tdo 181_2015.pdf